

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sættes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Bøelgaard): Som det vil ses af Betænkningen, er det ikke lykkedes Udvalget at naa til en enstemmig Indstilling til Tinget. Man har nok været enig om Hovedprincipperne i Lovforslaget, maaske ogsaa til en vis Grad om det formaalstjenlige i at faa Lovforslaget gennemført i indeværende Samling, og man har været enig om at foreslaa en Del Ændringer, som dog i ingen Maade forandrer noget ved Lovforslagets Karakter. I øvrigt er der stillet Ændringsforslag baade af et Flertal og af forskellige Mindretal.

Forinden jeg gaar over til at omtale de enkelte Ændringsforslag, vil jeg gerne fremsætte et Par almindelige Bemærkninger, som Udvalgsbehandlingen har givet mig Anledning til. Foruden at gennemgaa selve Lovforslaget har man, som man altid gør, maattet undersøge, om Lovforslaget svarer til det Formaal, det har, de Forventninger, man maa kunne stille til det. Udover Undersøgelsen af, om Lovforslaget er formaalstjenligt, har Udvalget, eller i alt Fald dets Flertal, haft Opmærksomheden henvendt paa et bestemt Spørgsmaal, nemlig hvad Loven vil koste Staten, og hvad den vil koste Kommunerne. Til Belysning heraf har Udvalget haft en Del Materiale til Raadighed, deriblandt Oplysninger fra enkelte Kommuner om, hvorledes Forholdet vil stille sig for deres Vedkommende, og Udvalget eller enkelte af dets Medlemmer har ogsaa ad andre Veje skaffet sig en Del Oplysninger i saa Henseende. De foretagne Undersøgelser peger afgjort i Retning af, at Loven vil komme til at koste mere end den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov, maaske endogsaa betydeligt mere. Nu skal jeg indrømme, at de Oplysninger, man har faaet, for største Delen stammer fra saadanne Egne, om hvilke man paa Forhaand maatte formode, at Udgifterne der vilde stige under den nye Ordning. Men at Loven vilde bringe Stigning i Udgifterne, kommer jo heller ikke overraskende, da netop et af Lovforslagets Hovedprincipper, nemlig det at animere til at spare noget op og at give Aldersrente ogsaa til saadanne Personer, der ikke er helt blottet for Formue eller Indkomst, medfører, at der kommer en Del flere ind under Lovgivningens end under den nuværende Lov. Disse Undersøgelser viser, at Loven vil

koste mere, end den gamle Alderdomsunderstøttelseslov kostede, og de viser tillige, at det ikke lader sig gøre nøjagtigt at beregne, hvor meget Loven vil koste. Det lader sig ikke beregne, dels paa Grund af, at man ikke kan vide, hvor mange nye Personer der herefter vil faa Aldershjælp, dels paa Grund af de Ventileringer, om jeg saa maa sige, der findes i Lovforslaget. Med Hensyn til Antallet af dem, der vil komme ind under Loven, har vi det Holdpunkt, at vi ved temmelig nøjagtigt, hvor mange der for Tiden nyder Alderdomsunderstøttelse. Den sidste Opgørelse, vi har, er fra 1. April 1921. Da var der ca. 102 000 Personer, som nød Alderdomsunderstøttelse. Vi er sikkert kommet en Del højere op nu, 5 Fjerdingaar efter. Vi ved endvidere fra Folketællingen af 1911, der specificerede efter Alder, at 6,6 pCt. af hele Befolkningen var over 65 Aar. Denne Procentdel af den nuværende Befolkning udgør ca. 216 000 Personer. Vi har altsaa sikkert 216 000 Personer, som er over 65 Aar. Af disse vil der være en ikke ringe Part, hvis økonomiske Forhold ligger over den Grænse, som vil berettigede til Aldersrente. Det bliver for en Del en Skønssag, hvor højt man vil anslaa denne Part. Efter mine Beregninger vil det blive mindst $\frac{1}{3}$. Denne Trediedel vil altsaa gaa fra, og vi kommer saa til et Tal af 144 000 som det Maksimum af aldersrenteberettigede, der kan være Tale om. Den Forøgelse af de aldersstøttede, som kan paaregnes, vil altsaa kunne naa op imod Differencen mellem de førnævnte 144 000 og Antallet af dem, der nu nyder Alderdomsunderstøttelse, nemlig ca. 100 000 Personer. Med andre Ord: Stigningen i Antallet kan blive indtil ca. 50 pCt. Men jeg vil dog straks sige, at jeg tror ikke, Stigningen vil blive saa stor, i alt Fald ikke lige straks. Det er altsaa den ene Grund til, at man ikke nøjagtigt kan beregne Lovforslagets økonomiske Rækkevidde. Den anden Grund er de saakaldte Ventileringer, de Bestemmelser, der tillader Kommunalbestyrelserne at gaa udenfor de faste Rammer. Saadanne Bestemmelser er altid en Hindring for at foretage en holdbar Beregning. Der findes navnlig to Bestemmelser af den Art, i § 1 og § 5. Man har imidlertid fundet, at de Undtagelsesbestemmelser er nødvendige, absolut nødvendige, og vi maa saa haabe, at de vil blive brugt med Skønsomhed og Forstaaelse til alle Sider. Overgangsbestemmelsen i § 21 giver ligeledes Plads for Usikkerhed i Beregningen. Alt dette gør,